

दानिएलको पुस्तक - संख्या तीन

दुई दर्शनहरू

Jeff Pippenger

2023-11-25

हामी अहिले दानिएलको पुस्तकमा लेवीय व्यवस्था छब्बीसको “सात पटक” सम्बन्धी विषयलाई सम्बोधन गरिरहेका छौं। आफ्ना आँखा बन्द गर्ने छनौट गरेका मानिसहरूका लागि यो लुकेको छ, तर हेर्न चाहनेहरूका लागि यो त्यहीँ छ। हामी दानिएल अध्याय आठ, पद तेह्रबाट आरम्भ गर्नेछौं।

तब मैले एक पवित्र जनलाई बोलिरहेको सुनेँ, र अर्को पवित्र जनले बोल्ने त्यस निश्चित पवित्र जनलाई भने, “दैनिक बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, तथा पवित्रस्थान र सेनादल दुवैलाई पैतलामुनि कुल्चाइने गरी सुम्पिने विषयको दर्शन कहिलेसम्म रहिरहनेछ?” दानिएल ८:१३.

यो पद “तब” भन्ने शब्दबाट आरम्भ हुन्छ, र अघिल्ला दस पदहरूमा दानियलले भर्खरै देखेको भविष्यसूचक इतिहासको दर्शनसँग भिन्नता स्थापित गरिरहेको छ। अध्यायका पहिलो र दोस्रो पदहरूले दानियलले दर्शन प्राप्त गरेको वर्षलाई चिन्हित गर्छन् र उसले यो उलै नदीको किनारमा प्राप्त गरेको पनि जनाउँछन्। तेस्रो पददेखि बाह्रौँ पदसम्म, उसले भविष्यसूचक इतिहासको दर्शन “देख्छ।” “तब” उसले एउटा प्रश्न र एउटा उत्तरबाट बनेको स्वर्गीय संवाद “सुन्छ।” पन्ध्रौँ पदमा, उसले भर्खरै “देखेको” भविष्यसूचक इतिहासको दर्शनले के प्रतिनिधित्व गर्छ भन्ने कुरा खोज्न थाल्छ। दानियलले तेस्रोदेखि बाह्रौँ पदसम्म “देखेको” दर्शन र उसले “सुनेको” स्वर्गीय संवादबीचको भिन्नतालाई पहिचान गर्नु अत्यावश्यक छ—किनकि ती दुई भिन्न दर्शनहरू हुन्।

तर तिमीहरूका आँखाहरू धन्य छन्, किनकि तिनीहरूले देख्छन्; र तिमीहरूका कानहरू पनि, किनकि तिनीहरूले सुन्छन्। मत्ती १३:१६।

तेह्रौँ पदमा उठाइएको प्रश्न हो, “यो दर्शन कति समयसम्म रहनेछ?” र “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएको शब्द सोह्रौँ पदमा “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएको शब्दभन्दा भिन्न हिब्रू शब्द हो।

अनि मैले उलाईका किनारहरूको बीचबाट एउटा मानिसको स्वर सुनेँ, जसले पुकारेर भन्यो, हे गब्रिएल, यस मानिसलाई यो दर्शन बुझाइदेऊ। दानियल ८:१६।

दुई फरक हिब्रू शब्दलाई अङ्ग्रेजी शब्द “vision” भनेर अनुवाद गरिँदा, लेवीयव्यवस्था छब्बीसका “सात समय” “स्पष्ट रूपमा देखिँदादेखिँदै लुकेका” भए। केवल सतह मात्र छोएर सन्तुष्ट हुने बाइबलीय विद्यार्थीहरूले यी दुई फरक हिब्रू शब्दलाई एउटै शब्द ठान्छन्, तर त्यसो गर्दा उनीहरूले आफ्नै जोखिममा त्यसो गरिरहेका हुन्छन्।

“केवल सतहलाई सरसरी रूपमा हेरेर थोरै मात्र लाभ हुन्छ। यसलाई बुझ्नका लागि विचारशील अनुसन्धान र गम्भीर, श्रमसाध्य अध्ययन आवश्यक हुन्छ। वचनमा त्यस्ता सत्यहरू छन्, जो सतहको मुनि लुकेका बहुमूल्य अयस्कका शिराजस्तै हुन्। मानिसले सुन र चाँदी खनेझैं तिनलाई खनेर खोज्दा, ती लुकेका खजानाहरू पत्ता लाग्छन्। यो सुनिश्चित गर कि सत्यको प्रमाण धर्मशास्त्रभित्रै छ। एउटा पद अर्को पदलाई खोल्ने कुज्जी हो। परमेश्वरको पवित्र आत्माले त्यसको गहिरो र लुकेको अर्थ प्रकट गर्नुहुन्छ, र वचनलाई हाम्रो समझका लागि स्पष्ट पार्नुहुन्छ: ‘तपाईंका वचनहरूको प्रवेशले ज्योति दिन्छ; यसले सरलहरूलाई समझ दिन्छ।’” Fundamentals of Christian Education, 390.

हामीलाई यसरी जानकारी गराइएको छ कि परमेश्वरको वचनमा “हरेक तथ्यको आफ्नो महत्व हुन्छ,” र यदि हामी आठौँ अध्यायमा “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएका दुई भिन्न हिब्रू शब्दहरू छन् भन्ने तथ्यलाई बेवास्ता गर्ने छनौट गर्छौं भने, हामी आफैमाथि लाओडिसियाली अन्धोपन थोपर्ने दोषका भागी हुन्छौं। पुरानो उखान यस्तो छ, “हेर्न

नचाहनेहरूजस्ता अन्धा अरू कोही हुँदैनन्।”

“यस जीवनका लागि होस् वा आउने जीवनका लागि, मानिसहरूलाई योग्य बनाइने गरी बुझ्न आवश्यक पर्ने सबै सिद्धान्तहरू बाइबलमा समावेश छन्। अनि यी सिद्धान्तहरू सबैले बुझ्न सक्छन्। यसको शिक्षालाई कदर गर्ने मनोभाव भएको कुनै पनि व्यक्तिले बाइबलको एउटा मात्र अंश पढेर पनि त्यसबाट केही न केही सहायक विचार प्राप्त नगरी रहँदैन। तर बाइबलको सबैभन्दा मूल्यवान् शिक्षा कहिलेकाहीँ वा असम्बद्ध रूपमा गरिने अध्ययनबाट प्राप्त हुँदैन। यसको सत्यको महान् प्रणाली हतारो वा असावधान पाठकले चिन्न सक्ने गरी प्रस्तुत गरिएको छैन। यसका धेरै खजानाहरू सतहभन्दा धेरै तल लुकेका छन्, र ती केवल लगनशील अनुसन्धान तथा निरन्तर प्रयासद्वारा मात्र प्राप्त गर्न सकिन्छ। त्यो महान् समग्रलाई निर्माण गर्ने सत्यहरू ‘यहाँ अलिकति, र त्यहाँ अलिकति’ खोजी गरेर संकलन गर्नुपर्छ। यशैया 28:10.”

“यसरी खोजी गरी एकत्रित गरिँदा, तिनीहरू एकअर्कासँग पूर्णतया उपयुक्त भएको पाइनेछ। प्रत्येक सुसमाचार अरूहरूको परिपूरक हो, प्रत्येक भविष्यवाणी अर्को भविष्यवाणीको व्याख्या हो, प्रत्येक सत्य कुनै अर्को सत्यको विकास हो। यहूदी व्यवस्थाका प्रतिरूपहरू सुसमाचारद्वारा स्पष्ट पारिएका छन्। परमेश्वरको वचनमा प्रत्येक सिद्धान्तको आफ्नो स्थान छ, प्रत्येक तथ्यको आफ्नो तात्पर्य छ। अनि योजनामा र कार्यान्वयनमा पूर्ण भएको सम्पूर्ण संरचनाले आफ्ना रचयिताको साक्षी दिन्छ। यस्तो संरचना अनन्तको मनबाहेक अरू कुनै मनले न त कल्पना गर्न सक्थ्यो, न त निर्माण नै गर्न सक्थ्यो।” एजुकेशन, 123.

“दर्शन” भन्ने शब्द दानिएल अध्याय आठमा दस पटक देखा पर्छ, तर ती दसै पटकमा दुई फरक हिब्रू शब्दहरू प्रयोग भएका छन्, र ती शब्दहरूको अर्थ एउटै छैन। यदि तिनीहरूको अर्थ एउटै भएको भए, दानिएलले ती दसै प्रयोगमध्ये प्रत्येकमा तीमध्ये एउटै शब्द मात्र प्रयोग गर्नेथिए। दानिएलले दुई शब्दहरू लेखे, किनकि ती दुवै शब्दहरूको आफ्नै-आफ्नै अर्थ छन्, र एउटाले दानिएलले “देखेको” दर्शनलाई जनाउँछ, भने अर्कोले उनले “सुनेको” दर्शनलाई। पद तेह्रमा, “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएको शब्द *châzôn* हो, र यसको अर्थ “देखिने वस्तु”, वा “दर्शन”, “सपना” वा “दैवी वाणी” हो। यसको परिभाषा र दानिएलले यसलाई प्रयोग गर्ने तरिकाका आधारमा, म यसलाई “भविष्यवाणीमूलक इतिहासको दर्शन” भन्छु।

दानियेल अध्याय आठको पहिलो पदमा, दानियेल भन्छन्, “मलाई एउटा दर्शन प्रकट भयो,” र दोस्रो पदमा उनले दुई पटक आफूले “दर्शनमा देखेँ” भनी उल्लेख गर्छन्। त्यसपछि तेहीँ पदमा, “यो दर्शन कहिलेसम्म रहनेछ” भन्ने प्रश्न उठाइन्छ। ती सबै प्रयोगहरू हिब्रू शब्द “*châzôn*” हुन्। त्यसपछि पन्ध्रौँ पदमा, हामी सम्भवतः दानियेलले प्रयोग गरेको त्यही उही शब्दको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण प्रयोगमा आइपुग्छौँ, किनकि उनी भन्छन्, “जब मैले”... “दर्शन देखेँ र त्यसको अर्थ खोजेँ।” दानियेलले *châzôn* दर्शन देखिसकेपछि, त्यसको अर्थ के हो भन्ने कुरा बुझ्न चाहे। यो एउटा यस्तो तथ्य हो, जसले अध्यायभित्र लेवीव्यवस्था छब्बीसका “सात समय” लुकाइएका विषयमा अत्यन्त गहिरो प्रभाव पार्दछ।

उहाँले सत्र र छब्बीस पदमा *châzôn* शब्द पनि प्रयोग गर्नुहुन्छ। “दर्शन” भन्ने शब्द दानिएल अध्याय आठमा दस पटक देखा पर्छ, र *châzôn* शब्दले तीमध्ये सात अवस्थाहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। दानिएलले “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएको अर्को हिब्रू शब्द चार पटक प्रयोग गरेका छन्। त्यो अर्को हिब्रू शब्द *mar’eh* हो, र यसको अर्थ “रूप” हो।

दानियेल अध्याय आठमा *châzôn* सात पटक पाइन्छ, र *mar’eh* चार पटक पाइन्छ, र यी दुवैले मिलेर त्यो दस पटकलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जहाँ अंग्रेजी शब्द “*vision*” दानियेल अध्याय आठमा देखा पर्छ। सात र चार जोड्दा एघार हुन्छ, किनकि दानियेलले *mar’eh* शब्द प्रयोग गरेका अवसरहरूमध्ये एक पटक यसलाई ठीक त्यसै गरी अनुवाद गरिएको थियो जसरी यसको परिभाषा गरिएको छ; किनकि पद पन्ध्रमा, जब दानियेलले भविष्यसूचक इतिहासको *châzôn* दर्शनको “अर्थ खोजे,” त्यहाँ उनका सामु “मानिसको रूपझैँ” एक जना “उभिएका” थिए। “*appearance*” शब्द *mar’eh* हो। त्यसकारण, दानियेल आठमा दानियेलले *mar’eh* चार पटक प्रयोग गरेका

छन्, र एक पटक यसलाई यसको प्राथमिक परिभाषा “appearance” सँग मेल खाने गरी अनुवाद गरिएको छ, र बाँकी तीन पटक यसलाई “vision” भनेर अनुवाद गरिएको छ।

म राजा जेम्स बाइबल अनुवाद गर्ने पुरुषहरूको कुनै आलोचना गरिरहेको छु भन्ने मेरो आशय होइन। तथापि, यो ध्यान दिन आवश्यक छ कि तेहीँ पदमा राजा जेम्स बाइबलमा थपिएको एकमात्र शब्द (sacrifice) पाइन्छ, जसबारे प्रेरणाले स्पष्ट रूपमा भन्छ, “does not belong to the text.” प्रेरणाले यस अतिरिक्त शब्दलाई “added by human wisdom” भएको पनि बताउँछ। यही अध्यायमा, दुई फरक हिब्रू शब्दहरू दुवैलाई एउटै अङ्ग्रेजी शब्दको रूपमा अनुवाद गरिएको छ। यी दुई शब्दहरूबीचको भिन्नतालाई चिन्नु किन अत्यावश्यक छ भन्ने कुरा अत्यन्तै गहन महत्त्वको छ।

अनि यस्तो भयो कि म, अर्थात् म दानियलले, त्यो दर्शन देखिसकेपछि त्यसको अर्थ खोजिरहेँ; तब हेर, मेरो सामुन्ने मानिसजस्तै देखिने एक जना उभिएका थिए। अनि मैले ऊलाई नदीका दुई किनाराहरूको बीचबाट एक मानिसको स्वर सुनेँ, जसले पुकारेर भन्यो, “हे गब्रिएल, यस मानिसलाई यो दर्शन बुझाइदेऊ।” दानियल ८:१५, १६.

दानिएलले आफूले भर्खरै “देखेको” “châzôn दर्शन” को “अर्थ खोज्दा,” खीष्टले गब्रिएललाई दानिएललाई उसले भर्खरै “सुनेको” “mar’eh दर्शन” बुझाइदिनू भनी जानकारी दिनुहुन्छ। दानिएलले भविष्यवाणीमूलक इतिहासको दर्शन बुझ्न चाहेका थिए, तर पद तेह्रमा पाल्मोनी (बोल्ने त्यो निश्चित पवित्र जन) को रूपमा चिनिनुभएको खीष्टले गब्रिएललाई दानिएललाई “mar’eh दर्शन” बुझाइदिनू, “châzôn दर्शन” होइन, भनी निर्देशन दिनुभयो। पद पन्ध्र र सोह्रमा गब्रिएलको लागि घोषित उद्देश्य यही हो कि उनले दानिएललाई “mar’eh दर्शन” बुझाउनुपर्छ; यही त्यो शब्द हो जुन “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएको छ र जसको अर्थ “appearance” हो, दानिएलले बुझ्न चाहेको भविष्यवाणीमूलक इतिहासको दर्शन होइन। गब्रिएललाई दिइएको जिम्मेवारी नचिनेसम्म, लैव्यवस्था छब्बीसको “seven times” सबैका आँखाअगाडि नै लुकेको रहन्छ।

छब्बीसौँ पदमा “दर्शन” भनेर अनुवाद गरिएका दुवै हिब्रू शब्दहरू एउटै पदमै रहेका छन्, र त्यो पद “सात समय” सम्बन्धी दानिएलको गवाहीको सत्य खोल्ने प्रमुख कुञ्जीहरूमध्ये एक बन्छ।

“साँझ र बिहानको जुन दर्शन तिमीलाई बताइयो, त्यो सत्य हो; यसकारण त्यो दर्शनलाई बन्द गर, किनकि त्यो धेरै दिनपछिको लागि हुनेछ।” दानिएल ८:२६.

छब्बीसौँ पदमा “साँझ र बिहानहरूको दर्शन” भनेको mar’eh दर्शन हो, जसको अर्थ “दृश्यरूप” हो; तर “मुहर लगाइएर बन्द गरिनुपर्ने” दर्शन भने châzôn हो, अर्थात् भविष्यसूचक इतिहासको दर्शन। “साँझ र बिहानहरू” भन्ने अभिव्यक्तिले नै यी दुई दर्शनबीचको भिन्नतालाई अलग पारेर चिनाउँछ। यसले बाइबलको उत्पत्तिमा मानवीय पक्ष रहेको अर्को एउटा उदाहरणद्वारा त्यसो गर्दछ। त्यो मानवीय पक्षमा बाइबलका वचनहरू लिपिबद्ध गर्ने अगमवक्ताहरू मात्र होइन, बाइबलको अनुवाद गर्नेहरू पनि समावेश थिए। खीष्टमा जस्तै, बाइबलले पनि दैवीत्व र मानवत्वको संयोजनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यो मानवत्व इतिहासभरि, आदमले पाप गरेपछि उसदेखि लिएर बाइबल लिपिबद्ध गर्ने र अनुवाद गर्नेहरूसम्म अवतरित हुँदै आयो। खीष्ट र बाइबल दुवै परमेश्वरका वचन हुन्, र परमेश्वरका वचन शुद्ध छन्, किनकि यस संयोजनमा रहेको दैवीत्वले शरीरमा विद्यमान जुनसुकै सीमिततामाथि सधैं अधिराज्य गर्‍यो।

पावल, येशू खीष्टका दास, प्रेरित हुनका निम्ति बोलाइएका, परमेश्वरको सुसमाचारका लागि अलग गरिएका, (जुन उहाँले आफ्ना अगमवक्ताहरूबाट पवित्र धर्मशास्त्रहरूमा पहिले नै प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो,) उहाँका पुत्र हाम्रा प्रभु येशू खीष्टको विषयमा, जो शरीरअनुसार दाऊदको सन्तानबाट उत्पन्न हुनुभयो। रोमी १:१-३।

“साँझ र बिहान” भन्ने अभिव्यक्ति परमेश्वरको वचनमा बारम्बार पाइन्छ, र यसलाई सधैं “साँझ र बिहान” नै भनेर अनुवाद गरिएको छ, ठीक पद छब्बीसमा जस्तै, अनि उत्पत्तिको सृष्टिको विवरणमा पनि, जहाँ पटक-पटक यसरी भनिएको छ, “र साँझ भयो, र बिहान भयो...”। वास्तवमा, र प्रत्येक तथ्यको आफ्नै महत्त्व हुन्छ (र यो तथ्य बुझ्न

अत्यावश्यक छ), बाइबलमा “साँझ र बिहान” भन्ने अभिव्यक्तिलाई “साँझ र बिहान” भनेर अनुवाद नगरिएको एक मात्र स्थान (जसरी पद छब्बीसमा गरिएको छ) दानियल आठको पद चौध हो। त्यहाँ, र परमेश्वरको वचनमा त्यहीँ मात्र, “साँझ र बिहान” भन्ने वाक्यांशलाई केवल “दिनहरू” भनेर अनुवाद गरिएको छ।

अनि उहाँले मलाई भन्नुभयो, “दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।” दानिएल 8:14।

बाह्र पदपछि, दानियलको त्यही अध्यायमा, हिब्रू वाक्यांश “साँझ र बिहान” सधैं जस्तै अनुवाद गरिएको छ; तर जुन पद एडभेन्टवादको केन्द्रीय स्तम्भ र आधार हो, त्यस पदमा उक्त वाक्यांशलाई केवल “दिनहरू” भनी अनुवाद गरिएको छ। किङ् जेम्स बाइबलका अनुवादकहरूलाई यति प्रस्ट विरोधाभास गर्न कुन प्रभावले डोर्‍यायो? उनीहरूले छब्बीसौँ पदमा उक्त वाक्यांशलाई बाइबलको बाँकी भागभरि पाइने त्यसका प्रत्येक अन्य प्रयोगसँग मिल्ने गरी अनुवाद गरेका थिए। तर छब्बीसौँ पदभन्दा बाह्र पदअघि, अर्थात् चौधौँ पदमा, तिनीहरूको मानवताले तेहाँ पदको प्रश्नको उत्तरमाथि एउटा विशेष भिन्नता आरोपित गर्‍यो। अनि तेहाँ पदको प्रश्नमा त्यो एउटा शब्द (बलिदान) समावेश थियो, जुन बाइबलमा थपिनु हुँदैनथ्यो। परमेश्वरले चौधौँ पद अत्यन्त गहिरो र विशिष्ट ढङ्गले प्रस्ट देखियोस् भन्ने चाहनुहुन्थ्यो। यसो गरेर, उहाँले गब्रिएललाई दानियललाई बुझाउन आज्ञा दिइएको कुरा पनि पहिचान गरिदिनुभयो।

सोहीँ पदमा, यद्यपि दानिएल अगमवाणीमूलक इतिहाससम्बन्धी *châzôn* दर्शनलाई बुझ्न खोजिरहेका थिए, येशूले गब्रिएललाई दानिएललाई *mar'eh* दर्शन बुझाइदिन आज्ञा गर्नुभयो। छब्बीसौँ पदमा भनिएको छ कि “बताइएको साँझ र बिहानहरूको दर्शन” “सत्य” थियो। *châzôn* दर्शन एउटा अगमवाणीमूलक “दृश्य” थियो, तर *mar'eh* दर्शन “बताइएको” थियो, किनकि त्यो बोलीएको थियो। त्यो चौधौँ पदमा बोलीएको थियो, जब पाल्मोनीले भने, “दुई हजार तीन सय साँझ र बिहानसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।” छब्बीसौँ पदले “साँझ र बिहानहरू” भन्ने अभिव्यक्ति प्रयोग गर्दै, त्यसलाई “बताइएको” दर्शनको रूपमा चिन्हित गर्दछ, ताकि दानिएल अध्याय आठका ती दुई दर्शनबीचको भिन्नता पहिचान होस्। अगमवाणीमूलक इतिहासको त्यो दर्शन, जुन दानिएलले “देखेका” थिए र जसलाई दानिएलले बुझ्न चाहेका थिए, त्यो “बोलिएको” र दानिएलले “सुनेका” दर्शनभन्दा भिन्न थियो। अझ महत्त्वपूर्ण कुरा, दानिएलले “सुनेका” दर्शन नै त्यो दर्शन थियो, जसको विषयमा गब्रिएलले दानिएललाई समझ दिनु पर्ने थियो।

पवित्र बाइबलको रचनामा सहभागी मानवताले दानिएल अध्याय आठमा “दर्शन” भन्ने शब्द दस पटक अभिलेख गर्‍यो, र त्यसो गर्दा “देखिएको” एउटा दर्शन र “सुनिएको” अर्को दर्शनबीचको भिन्नतालाई लुकायो। यसो गरेर, त्यसले ख्रीष्टको अभिप्राय यही थियो भन्ने चिनाउने जोडलाई अस्पष्ट बनायो कि दानिएलले आफूले “देखेको” दर्शनभन्दा बढि आफूले “सुनिएको” दर्शनलाई बुझ्नु। अब हामी गब्रिएलले आफ्नो जिम्मेवारीपूर्ण कार्यादेश पूरा गर्न के गर्छन् भन्ने कुरा विचार गर्न सक्छौं।

यसरी ऊ म उभिएको ठाउँनजिक आयो; र जब ऊ आयो, म भयभीत भएँ र घोटो परेर लडें; तर उसले मलाई भन्यो, हे मानिसको सन्तान, बुझ; किनकि यो दर्शन अन्तको समयमा पूरा हुनेछ। जब ऊ मसँग बोलिरहेको थियो, म भूमि तिर मुख लगाई गहिरो निद्रामा परिरहेको थिएँ; तर उसले मलाई छोयो, र मलाई सीधा उभ्यायो। अनि उसले भन्यो, हेर, क्रोधको अन्तिम समयमा के हुनेछ, म तिमीलाई त्यो जान्ने बनाउनेछु; किनकि तोकिएको समयमा अन्त हुनेछ। दानिएल 8:17-19।

गब्रिएलले अब दुई हजार तीन सय साँझ र बिहानहरूको दर्शन, जो सत्य छ, त्यसलाई दानियलले बुझ्नु भनी आफ्नो कार्य आरम्भ गर्छन्। उनले पहिले दानियललाई सूचित गर्छन् कि भविष्यवाणीमूलक इतिहासको दर्शन, अर्थात् चाज़ोन दर्शन, “अन्त्यको समयमा” हुनेछ। त्यसपछि, दानियल भविष्यसूचक निद्रामा रहेका बेला, गब्रिएलले दानियललाई छोए र उनलाई सीधा उभ्याए। उनले उनलाई सूचित गर्छन्, “म तँलाई जान्न लगाउनेछु।”

साँझ र बिहानहरूको mar'eh दर्शन बुझाउनुपर्छ भनी जब पाल्मोनी (ख्रीष्ट) ले गब्रिएललाई, “गब्रिएल, यस मानिसलाई mar'eh दर्शन बुझाइदेऊ” भने, तब उनले त्यही गर्नु भनेर भनेका थिए। गब्रिएल भन्छन् कि उनले दानिएललाई “क्रोधको अन्तिम समयतिर के हुनेछ” भन्ने कुरा जान्न लगाउनेछन्। यही हो! यही नै लेवीयविवरण छब्बीसको “सात पटक” हो! यही त्यही भविष्यसूचक प्रविधिद्वारा लुकाइएको छ, जसबारे गब्रिएलले अगमवक्ताहरूलाई बारम्बार साक्षी दिन र आफ्ना लेखनहरूमा प्रयोग गर्न अगुवाइ गरेका थिए! त्यो प्रविधि हो, “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, यहाँ अलिकति र त्यहाँ अलिकति”।

उरियाह स्मिथद्वारा लिखित पुस्तक “Thoughts on Daniel and the Revelation” मा (जससँग सबै एङ्गेल्स्टहरू, र तिनका छिमेकीहरू समेत, परिचित हुनुपर्ने हो), स्मिथले दानियेल अध्याय आठका सत्रदेखि उन्नाइस पदसम्म यसरी टिप्पणी गर्छन्:

“तोकिएको समयमा अन्त हुनेछ, र क्रोधको अन्तिम अवस्थाको समयमा के हुनेछ भन्ने कुरा उसलाई थाहा गराइनेछ भन्ने एउटा सामान्य कथनद्वारा, ऊ दर्शनको व्याख्यामा प्रवेश गर्दछ। ‘क्रोध’ लाई समयको एक अवधिलाई समेट्ने रूपमा बुझ्नुपर्छ। कुन समय? परमेश्वरले आफ्नो प्रजा इस्राएललाई उनीहरूको दुष्टताका कारण आफ्ना क्रोध तिनीहरूमाथि खन्याउनुहुनेछ भनी बताउनुभयो; र यसरी उहाँले ‘इस्राएलका अपवित्र दुष्ट प्रधान’ सम्बन्धी यस्तो निर्देशन दिनुभयो: ‘मुकुट हटाइदे, र किरीट उतार दे.... म यसलाई उल्टाइदिनेछु, उल्टाइदिनेछु, उल्टाइदिनेछु; र जसको अधिकार हो ऊ नआएसम्म यो रहनेछैन; अनि म त्यो उसैलाई दिनेछु।’ इजकिएल 21:25-27, 31।”

“यह परमेश्वरको आफ्ना करारका जनहरूमाथिको क्रोधको अवधि हो; त्यो अवधि, जसमा पवित्रस्थान र सेनादल खुट्टामुनि कुल्चिनुपर्नेछ। इस्राएल बाबेलको राज्यको अधीनमा परेको बेला मुकुटी हटाइयो, र मुकुट उतारियो। अगमवक्ताले त्यो शब्द तीन पटक दोहोर्‍याएअनुसार, यो फेरि मादीहरू र फारसीहरूद्वारा, फेरि यूनानीहरूद्वारा, फेरि रोमीहरूद्वारा उल्टाइयो। तब यहूदीहरूले ख्रीष्टलाई अस्वीकार गरेपछि, तिनीहरू चाँडै पृथ्वीको सतहमाथि तितरबितर पारिए; र आत्मिक इस्राएलले शाब्दिक सन्तानको स्थान लिएको छ; तर तिनीहरू सांसारिक शक्तिहरूको अधीनमा छन्, र रहनेछन्, जबसम्म दाऊदको सिंहासन फेरि स्थापित हुँदैन,—जबसम्म त्यसका वैध उत्तराधिकारी, मसीह, शान्तिका राजकुमार, आउँदैनन्, र तब त्यो उहाँलाई दिइनेछ। तब त्यो क्रोध समाप्त हुनेछ। यस अवधिको अन्तिम छेउमा के हुन जानेछ, स्वर्गदूतले अब दानिएललाई प्रकट गराउनेछ।” उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 201, 202.

स्मिथले पहिचान गरिरहेको “क्रोध” ई.पू. ६७७ मा अशशूरीहरूले मनश्शेलाई बेबिलोनमा लगेर लगेपछि आरम्भ भयो। दुर्भाग्यवश, स्मिथले ई.पू. ५८६ मा सिदकियाहको पतनलाई लिएर त्यसलाई उन्नाइसौँ पदको “क्रोध”-को अवधिको आरम्भ-बिन्दु ठहराउँछन्। “क्रोधको अन्तिम अन्त” भनेर पदले के अर्थ दिन्छ भन्ने कुरालाई स्मिथले केवल सम्बोधन नै गर्दैनन्। उनी यसलाई केवल “क्रोध” मात्र ठान्छन्; तर यदि क्रोधको “अन्तिम अन्त” छ भने, व्याकरण र तर्क दुवैले कम्तीमा पनि क्रोधको “पहिलो अन्त” पनि हुनैपर्छ भन्ने माग गर्छन्। ई.पू. ६०६ मा नबुकदनेसरले यहोयाकीममाथि गरेको पहिलो आक्रमणसँगै कैदका सत्तरी वर्ष आरम्भ भएका थिए भन्ने कुरा स्मिथलाई थाहा थियो; तर उनले क्रोधको अवधिको आरम्भ नबुकदनेसरका तीन आक्रमणहरूमध्ये तेस्रोलाई माने, जुन यहूदाका अन्तिम राजा: सिदकियाहको विरुद्धमा गरिएको थियो।

“यद्यपि हामीसँग उनको [दानिएलको] प्रारम्भिक जीवनको विवरण अन्य कुनै पनि अगमवक्ताको तुलनामा अझ सूक्ष्म रूपमा अभिलेखित छ, तथापि उनको जन्म र वंशावली पूर्ण अन्धकारमा छोडिएको छ; केवल यति मात्र ज्ञात हुन्छ कि उनी राजवंशीय रेखाका, सम्भवतः दाऊदको घरानाका थिए, जुन त्यस समयमा अत्यन्त धेरै बढिसकेको थियो। उनी पहिलो पटक बाबेलका राजा नबुकदनेसरको पहिलो वर्षमा, यहूदाका कुलीन बन्धकहरूमध्ये एकका रूपमा, सत्तरी वर्षको बन्धुवाइको आरम्भमा, ई.पू. ६०६ मा देखा पर्छन्। यर्मिया र हबक्कूक अझै आफ्ना अगमवाणीहरू उच्चारण गरिरहेका थिए। इजकिएलले त्यसको केही समयपछि, र अलिक पछि ओबद्याहले, आफ्नो कार्य आरम्भ गरे; तर यी दुवैले दानिएलको दीर्घ र गौरवशाली सेवाकाल समाप्त

हुनुभन्दा धेरै वर्षअघि नै आफ्नो कार्य समाप्त गरेका थिए। केवल तीन अगमवक्ताहरू मात्र उनीपश्चात् आए—हागै र जकरिया, जसले ई.पू. ५२०-५१८ मा केही समयसम्म समकालीन रूपमा अगमवक्ताको पदमा सेवा गरे, र मलाकी, पुरानो नियमका अन्तिम अगमवक्ता, जो ई.पू. ३९७ तिर केही समय उदित भए।” उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 19.

स्मिथले पद उन्नाइसको “क्रोध” लाई समयावधिको रूपमा ठीकसँग पहिचान गरे। उनले त्यस समयावधिलाई दानियल अध्याय आठ पद तेह्रसँग सहमत हुँदै पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चीमिल्ची गरिने अवधिको रूपमा ठीकसँग पहिचान गरे, र उनले त्यसको समाप्तिबिन्दुलाई २२ अक्टोबर १८४४ को रूपमा ठीकसँग पहिचान गरे।

स्मिथ आंशिक रूपमा सही थिए, तर आफ्ना भविष्यद्वाणीसम्बन्धी अनुप्रयोगहरूको विशेषता नै रहेको कुराले गर्दा उनले सत्यलाई चुकाए। उनले इतिहासले भविष्यसूचक वचनको आफ्नो व्याख्यालाई निर्देशित गर्न दिए, भविष्यसूचक वचनले इतिहासबारेको आफ्नो बुझाइलाई निर्देशित गर्न दिनुको सट्टा। यदि हामी बाइबललाई भविष्यसूचक इतिहास परिभाषित गर्न दिन्छौं भने, तब इतिहासतर्फ उन्मुख हुनका लागि हामीसँग सही जानकारी हुन्छ।

बाइबलले सिकाउँछ कि जुन व्यक्तिद्वारा मानिस पराजित हुन्छ, उही व्यक्तिको ऊ दास हुन्छ।

तिनीहरूले तिनीहरूलाई स्वतन्त्रताको प्रतिज्ञा गरिरहँदा, तिनीहरू आफैं भ्रष्टताका दास हुन्; किनकि मानिस जसबाट पराजित हुन्छ, त्यसैको बन्धनमा ऊ पारिन्छ। २ पत्रुस २:११।

मनश्शे सन् ६७७ ईसापूर्वमा बाबेलमा बन्धुवा बनाइयो। त्यहीँ यहूदा पराजित भई बन्धनमा लगियो। यही प्रारम्भिक बिन्दु हो, जसलाई १८४३ र १८५० दुवै चार्टहरूमा प्रस्तुत गरिएको छ, र जसलाई सिस्टर ह्वाइटले सही भनी अनुमोदन गर्नुहुन्छ। स्मिथले दानिएल अध्याय ८, पद १३ मा उल्लिखित कुल्चाइने कार्यको आरम्भ यहूदाका अन्तिम राजा सिदकियाहबाट गराउँछन्। सिदकियाह क्रमशः अघि बढेको न्यायको अन्त्य थिए, आरम्भ होइनन्। सिस्टर ह्वाइटले मनश्शेको बाबेलको बन्धुवाइलाई आउने कुराको “बैना” भनी चिह्नित गर्नुहुन्छ। “बैना” अग्रिम भुक्तानी हो, र यसले त्यस्तो खरिदको प्रारम्भ सूचित गर्छ जसपछि अरू भुक्तानीहरू आउन बाँकी हुन्छन्।

“विश्वासयोग्यतापूर्वक अगमवक्ताहरूले आफ्ना चेतावनीहरू र आफ्ना उत्साहदायी आग्रहहरू जारी राखे; तिनीहरूले निडरतापूर्वक मनश्शे र उसका प्रजासँग बोले; तर ती सन्देशहरू तिरस्कृत भए; परमेश्वरबाट पछि हटेको यहूदाले सुन्न मानेन। यदि मानिसहरू पश्चात्तापहीन रहिरहे भने तिनीहरूमाथि के आइपर्ने थियो भन्ने कुराको गम्भीर अग्रसंकेतस्वरूप, प्रभुले तिनीहरूको राजालाई अशशूरी सिपाहीहरूको एक दलद्वारा पक्राउ पर्न दिनुभयो, जसले ‘उसलाई बेडीले बाँधे, र बाबेलमा लगे,’ जो तिनीहरूको अस्थायी राजधानी थियो। यस क्लेशले राजालाई चेतनामा ल्यायो; ‘तब उसले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई बिन्ती गर्‍यो, र आफ्ना पितरहरूका परमेश्वरको सामु आफूलाई अत्यन्तै नम्र तुल्यायो, र उहाँसँग प्रार्थना गर्‍यो: अनि उहाँ उसप्रति प्रसन्न हुनुभयो, र उसको बिन्ती सुन्नुभयो, र उसलाई फेरि यरूशलेममा उसको राज्यभित्र फर्काइदिनुभयो। तब मनश्शेले थाहा पायो कि परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ।’ 2 इतिहास 33:11-13। तर यो पश्चात्ताप, यद्यपि उल्लेखनीय थियो, राज्यलाई वर्षौंदेखिका मूर्तिपूजक आचरणहरूको भ्रष्ट प्रभावबाट बचाउनका लागि धेरै ढिलो भइसकेको थियो। धेरैजना ठेस खाई लडे, र फेरि कहिल्यै उठ्न सकेनन्।” अगमवक्ता र राजाहरू, 382.

मनश्शेले “सात काल”-को “श्राप” आरम्भ गराउने “अग्रिम भुक्तानी” लाई चिह्नित गर्‍यो, जुन अन्तिम “क्रोध” थियो; किनकि “पहिलो क्रोध” त ७२३ ई.पू. मा उत्तरी राज्यलाई बन्दीवासमा लगिँदा नै सुरु भइसकेको थियो। त्यसपछि यहोयाकीमको पदच्युति हुँदा, जब दानिएललाई बन्दी बनाएर लगियो, तब यर्मियाले उल्लेख गरेका सत्तरी वर्षका बन्दीवास ६०६ ई.पू. मा सुरु भए। यहोयाकीमपछि दुई राजापछि यरूशलेम नष्ट गरियो, र यहूदाको अन्तिम राजा सिदकियाहले आफ्ना छोराहरू आफ्नै आँखाअगाडि मारिएका देखे; त्यसपछि उनका आँखा फोडिए र उनलाई बन्दी बनाएर बाबेलमा लगियो।

स्मिथले सम्पूर्ण प्रगतिशील न्यायलाई सिदकियाहमाथि लागू गरे र आफ्नो अनुमानको प्रमाण-पाठका रूपमा सिदकियाहको न्यायलाई प्रयोग गरे। “दुष्ट र अपवित्र प्रधान” भएको सिदकियाहमाथिको न्यायले वास्तवमै यो जनायो कि ख्रीष्ट आउनुहुन्जेल यहूदाको मुकुट हटाइने थियो, ताकि उहाँले एउटा राज्य स्थापना गर्नुहोस्। स्मिथले भने, “तिनीहरू सांसारिक शक्तिहरूको अधीनमा छन्, र दाऊदको सिंहासन फेरि स्थापित नहुन्जेल—जबसम्म त्यसका विधिसम्मत उत्तराधिकारी, मसीह, शान्तिका राजकुमार, आउनुहुन्न—त्यतिन्जेल तिनीहरू त्यही अधीनतामा रहनेछन्, र त्यसपछि त्यो उहाँलाई दिइनेछ।” अक्टोबर २२, १८४४ मा, दानिएल अध्याय ७, पद १३ र १४ को पूर्तिमा, मानिसका पुत्रका रूपमा प्रतिनिधित्व गरिनुभएका ख्रीष्ट राज्य प्राप्त गर्न पिताको सामु आउनुभयो।

मैले रातका दर्शनहरूमा देखेँ, र हेर, मानिसको पुत्रजस्तै एक जना स्वर्गका बादलहरूसँग आउनुभयो, र दिनहरूका प्राचीनकाँ पुग्नुभयो, अनि उहाँलाई उहाँकै सामु ल्याइयो। तब उहाँलाई प्रभुत्व, महिमा, र एउटा राज्य दिइयो, ताकि सबै जाति, राष्ट्र, र भाषाहरूले उहाँको सेवा गरून्; उहाँको प्रभुत्व अनन्त प्रभुत्व हो, जो कहिल्यै टल्नेछैन, र उहाँको राज्य त्यस्तो हो जो कहिल्यै नाश गरिनेछैन। दानियल ७:१३, १४.

सिस्टर ह्याइटले पुष्टि गर्नुहुन्छ कि दानिएल अध्याय सातका पद तेह र चौध २२ अक्टोबर, १८४४ मा पूरा भएका थिए।

“पवित्रस्थानको शुद्धीकरणका लागि हाम्रो महान् प्रधानपूजारीको रूपमा ख्रीष्टको परमपवित्र स्थानमा आगमन, जसको दृश्य दानियेल ८:१४ मा प्रस्तुत गरिएको छ; मानिसका पुत्रको प्राचीन दिनहरूको सामु आगमन, जसरी दानियेल ७:१३ मा प्रस्तुत गरिएको छ; र प्रभुको उहाँको मन्दिरमा आगमन, जसको भविष्यवाणी मलाकीले गरेका छन्—यी सबै एउटै घटनाका वर्णनहरू हुन्; र यही कुरा मत्ती २५ मा रहेका दस कन्याहरूको दृष्टान्तमा ख्रीष्टद्वारा वर्णित दुलहाको विवाहमा आगमनद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ।” The Great Controversy, 426.

स्मिथले “क्रोधको अन्तिम समाप्ति” को प्रमुख तत्त्वलाई सम्बोधन गरेनन्। उनले त्यस बाइबलीय सिद्धान्तलाई टारे, जसले यो पहिचान गराउँछ कि यहूदा मनश्शेको समयमा पराजित भएको थियो, र सिदकियाहभन्दा दुई राजाहरू अधिदेखि आरम्भ भएको बन्दीवासले पनि, सिदकियाहले आफ्नो भाग्य भोग्नुभन्दा पहिले नै यहूदा बाबेलको अधीनमा परिसकेको थियो भन्ने कुरालाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो। यी प्रस्ट चुकहरू हुँदाहुँदै पनि, उनले यसो भने, “यहाँ परमेश्वरको उहाँका करारका प्रजामाथिको क्रोधको अवधि छ; त्यो अवधि, जसको दौरान पवित्रस्थान र सेनालाई खुट्टाले कुल्चिइनेछ।” यसरी, उनले “परमेश्वरको क्रोधको अवधि” लाई दानियेल अध्याय आठ, र पद तेहको “कति समयसम्म” भन्ने प्रश्नसँग प्रत्यक्ष रूपमा सम्बन्धित गर्छन्। पद चौधको उत्तर, २२ अक्टोबर, १८४४ सम्म थियो।

बाबिलोनी दासत्वमा तितरबितर पारिने कार्य ई.पू. ६७७ मा आरम्भ भएको र १८४४ सम्म निरन्तर चलेको एक प्रगतिशील इतिहास थियो। त्यो अवधि दुई हजार पाँच सय बीस वर्षसँग मेल खान्छ, जुन निश्चय नै लेवीव्यवस्था छब्बीसका “सात पल्ट” हुन्। सन् १८४४ को अक्टोबर २२ मा उक्त समयावधिको समाप्तिले दानियेललाई तेइस सय साँझ-बिहानीहरूको “मारेह दर्शन” को दोस्रो साक्षी प्रदान गर्‍यो।

गेब्रिएललाई दानिएललाई त्यो दर्शन बुझाउन भनिएको थियो, र गेब्रिएलले जे गरे, त्यो अक्टोबर २२, १८४४ को समाप्ति-मितिको दोस्रो साक्षी प्रदान गर्नु थियो। उनले दुवै समय-भविष्यवाणीहरूको परिपूर्तिको मिति स्थिर गर्न दोस्रो साक्षी मात्र प्रदान गरेनन्, तर स्मिथले ठीकै ओल्याएङ्ग, १८४४ को दोस्रो साक्षीसँग सम्बन्धित समयावधि पद तेहमा पवित्रस्थान र सेनादल खुट्टामुनि कुल्चाइने अवधि भनेर पहिचान गरिएको थियो। पद तेहको प्रश्न यो हो: “नित्य बलिदान, र उजाड पार्ने अपराधसम्बन्धी दर्शन, जसले पवित्रस्थान र सेनादल दुवैलाई खुट्टामुनि कुल्चाइनका लागि सुम्पिन्छ, कति समयसम्म रहनेछ?” त्यो समयावधि लैव्यवस्था छब्बीसका “सात समय” थिए।

स्मिथले न त देखे, वा चित्रबाट जोगिए, त्यो भनेको उन्नाइसौँ पदको “क्रोध” नै त्यस क्रोधको “अन्तिम अन्त” थियो। यदि “अन्तिम” छ भने “पहिलो” पनि अवश्य हुन्छ, र दानिएलले एघारौँ अध्यायमा “पहिलो क्रोध” कहिले अन्त भयो भन्ने कुरा पहिचान गर्छन्। उनले अन्धकार युगभरि शासन गर्ने पोपतन्त्रलाई पहिचान गरिरहेका छन्, र उनी भन्छन् कि त्यो क्रोध पूरा नभएसम्म, अथवा अन्त नभएसम्म, पोपतन्त्र फस्टाउँदै जानेछ।

अनि त्यस राजाले आफ्नो इच्छाअनुसार गर्नेछ; र उसले आफूलाई उचाल्नेछ, र आफूलाई हरेक देवताभन्दा महान् ठहराउनेछ, र देवताहरूका परमेश्वरको विरुद्धमा अद्भुत कुरा बोल्नेछ, र क्रोध पूरा नभएसम्म समृद्ध हुनेछ; किनकि जे निर्धारित गरिएको छ, त्यो पूरा हुनेछ। दानियेल ११:३६।

छत्तीसौं पदलाई व्यापक रूपमा त्यही पदका रूपमा बुझिन्छ जसलाई प्रेरित पावलले थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखेको आफ्नो दोस्रो पत्रमा भावानुवाद गरेका छन्।

कुनै उपायले कसैले पनि तिमीहरूलाई धोखा नदिओस्; किनकि पहिले धर्मत्याग नआएसम्म, र पापको त्यो मानिस, अर्थात् विनाशको पुत्र, प्रकट नगरिएसम्म, त्यो दिन आउनेछैन; जसले परमेश्वर कहलाइने वा पूजा गरिने हरेक कुराको विरोध गर्छ र आफूलाई तिन सबैभन्दा माथि उचाल्छ; यहाँसम्म कि उसले आफूलाई परमेश्वर ठहराउँदै परमेश्वरको मन्दिरमा बस्छ, र आफू परमेश्वर नै हो भनी देखाउँछ। २ थेस्सलोनिकी २:३, ४।

पावलको “पापको मानिस,” जो “विनाशको पुत्र” पनि हो, जसले “परमेश्वर कहलाइने वा पूजा गरिने सबैभन्दा आफूलाई विरोध गर्छ र आफूलाई उच्च पार्दछ,” उही “राजा” पनि हो, जसले “आफ्नै इच्छाअनुसार गर्नेछ; र उसले आफूलाई उच्च पार्नेछ, र आफूलाई हरेक देवताभन्दा ठूलो ठहराउनेछ।” दुवै खण्डहरूले रोमका पोपलाई जनाउँछन्। दानिएल लेख्छन् कि पोप “क्रोध पूरा नहोउन्जेल” सम्म समृद्ध हुनेछ, अर्थात् अगाडि बढिरहनेछ। छत्तीसौं पदको त्यो क्रोध “ठहराइएको” थियो। “ठहराइएको” शब्दको अर्थ “घाइते पार्नु” हो।

सन् १७९८ मा पोपसत्ताले आफ्नो “घातक घाउ” प्राप्त गर्‍यो, र त्यही बिन्दुमा “पहिलो क्रोध” पूरा भयो वा समाप्त भयो। “पूरा गर्नु” भन्ने शब्दको अर्थ अन्त्य हुनु वा रोकिनु हो। अध्याय आठ, पद उन्नाइसमा उल्लिखित “क्रोध” को अन्त्यले त्यो अवधिको अन्त्यलाई संकेत गर्‍यो, जस अवधिसम्म पवित्रस्थान र सेनादल कुल्चिएर दबाइने थिए। त्यो सन् १८४४ मा अन्त्य भयो, तर “पहिलो” क्रोध सन् १७९८ मै अन्त्य भयो।

“अन्तिम क्रोध” ईसा पूर्व ६७७ मा राजा मनश्शे अशशूरीहरूद्वारा बाबेलमा लगिएको दुई हजार पाँच सय बीस वर्षपछि, सन् १८४४ मा समाप्त भयो। “पहिलो” क्रोध ईसा पूर्व ७२३ मा इस्राएलको उत्तरी राज्य अशशूरीहरूद्वारा दासत्वमा लगिएको दुई हजार पाँच सय बीस वर्षपछि, सन् १७९८ मा समाप्त भयो।

दानिएलको पुस्तकमा लुकेको “सात समय” बारे अझ धेरै भन्न बाँकी छ, र हामी त्यसलाई हाम्रो अर्को लेखमा सम्बोधन गर्नेछौं।

“‘लाओदिकीहरूको मण्डलीका स्वर्गदूतलाई लेख: परमेश्वरको सृष्टिको आदि, त्यो आमेन, विश्वसनीय र सत्य साक्षी, यी कुराहरू भन्छन्; म तेरा कामहरू जान्दछु, कि तँ न चिसो छस् न तातो: तँ चिसो वा तातो भएको भए असल हुन्थ्यो। यसकारण, तँ गुनगुनो भएकोले, न चिसो न तातो, म तँलाई मेरो मुखबाट उकेलिदिनेछु। किनकि तँ भन्छस्, म धनी छु, धनसम्पत्तिमा बढेको छु, र मलाई कुनै कुराको खाँचो छैन; तर तँ जान्दैनस् कि तँ अभागा, दयनीय, दरिद्र, अन्धो, र नाङ्गो छस्।’”

“यहाँ प्रभुले हामीलाई देखाउनुहुन्छ कि उहाँले मानिसहरूलाई चेतावनी दिन बोलाउनुभएका सेवकहरूले उहाँका जनसमूहलाई बोकि पुर्‍याउनुपर्ने सन्देश शान्ति र सुरक्षितताको सन्देश होइन। यो केवल सैद्धान्तिक मात्र नभई प्रत्येक पक्षमा व्यावहारिक छ। परमेश्वरका जनहरूलाई लाओडिसीहरूलाई दिइएको सन्देशमा शारीरिक सुरक्षाको अवस्थामै रहेको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। तिनीहरू आत्मिक उपलब्धिहरूको उच्च अवस्थामा आफूहरू रहेको ठानी निश्चिन्त छन्। ‘किनकि तिमी भन्छौ, म धनी छु, र सम्पत्तिमा बढेको छु, र मलाई कुनै कुराको खाँचो छैन; तर तिमीलाई थाहा छैन कि तिमी दुःखी, दयनीय, दरिद्र, अन्धो, र नाङ्गो छौ।’”

“मानवहरूको मनमाथि यसभन्दा ठूलो छल कुन आउन सक्छ कि तिनीहरू पूर्णतः गलत हुँदा पनि आफूहरू सही छन् भन्ने आत्मविश्वास राखून्! सत्य साक्षीको सन्देशले परमेश्वरका जनहरूलाई दुःखद छलको अवस्थामा भेट्नुपर्छ, तापनि तिनीहरू त्यस छलभित्र इमानदार छन्। तिनीहरूलाई थाहा छैन कि परमेश्वरको दृष्टिमा तिनीहरूको अवस्था दयनीय छ। जसलाई सम्बोधन गरिएको छ, तिनीहरू आफूहरू उच्च आध्यात्मिक अवस्थामा

छन् भनी आत्मप्रशंसा गरिरहेका बेला, सत्य साक्षीको सन्देशले तिनीहरूको आध्यात्मिक अन्धोपन, दरिद्रता र दयनीयताको वास्तविक अवस्थामाथिको चकित पार्ने निन्दात्मक उद्धोषद्वारा तिनीहरूको सुरक्षा-बोधलाई भङ्ग गरिदिन्छ। यति तीक्ष्ण र कठोर यो साक्ष्य भूल हुन सक्दैन, किनकि बोल्नुहुने सत्य साक्षी नै हुनुहुन्छ, र उहाँको साक्ष्य अवश्य सही हुनुपर्छ।” Testimonies, volume 3, 252.